

Arrest

nr. 253 585 van 28 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 27 augustus 2019, diende op 2 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 23 november 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 24 november 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 02/09/2019

Overdracht CGVS: 17/02/2020

Op 21 september 2020 van 13.35 uur tot 17.05 uur had u een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Céline Herssens loco Hajarpi Chatchatrian, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 3 juni 2001 in Mogadishu Somalië. Van uw geboorte tot aan uw vertrek uit het land woonde u samen met uw moeder en uw broers en zussen in het district Wardhigley in Mogadishu. Toen u 17 jaar oud was overleed uw stiefvader waardoor u zich als oudste kind genoodzaakt zag werk te zoeken. Uw neef hielp u aan een job bij het Peace Business Hotel, waar hij op dat moment zelf werkzaam was als veiligheidsmedewerker. U startte uw werk op 1 juli 2018. Uw job was aan de ingang staan en daar vrouwen die het hotel wilden betreden fouilleren.

Op 3 augustus 2019 kreeg u voor het eerst problemen met Al Shabaab. U werd opgebeld en de persoon aan de telefoon wist al uw persoonlijke informatie. Hij zei ook dat mensen die voor dergelijke hotels werken ongelovigen zijn. U zou zich opnieuw moeten bekeren door niet meer voor het hotel te werken maar in opdracht van hun te werken. U was in shock en vertelde het aan uw moeder, zij zei dat u moest stoppen met werken en vakantie moest nemen.

Twee dagen later belde Al Shabaab u opnieuw op en werd u gevraagd of u hun raad had opgevolgd. U zei dat u daar niet meer werkte en u ging bekeren. Ze zeiden u dat u niet alleen kan zeggen dat u zich gaat bekeren maar dat je ook iets voor hun moest doen. Als u dat niet zou doen zouden ze u vermoorden. Eén dag later belde uw werkgever van het hotel en moest u iets gaan regelen op uw werk. Toen u de bus terug naar huis nam zaten 'zij' (Al Shabaab) ook op de bus. Een lid van Al Shabaab volgde u tot aan uw huis en toen u binnen was kreeg u opnieuw telefoon. De persoon vroeg u of u terug gaan werken was. U zei dat u enkel iets moest gaan regelen op uw werk. Daarop zei hij dat hij u ging bellen als ze u nodig hadden om dan met hun te werken.

Na dit telefoongesprek gooide uw moeder uw simkaart weg en bracht ze u naar het huis van een vriendin. Na twee dagen kreeg uw moeder telefoon. Er werd haar gevraagd waar haar dochter was. Al Shabaab zei aan de telefoon dat ze haar overal zouden vinden en dan zouden vermoorden. Uw moeder besloot dat ze hulp moest zoeken en vertelde over het probleem aan uw nonkels. Zij wilden u helpen en zochten smokkelaars zodat u het land kon verlaten.

Op 26 augustus 2019 nam u in Somalië het vliegtuig en vloog u via Kenia en een voor u onbekend land naar Nederland. Daar nam u de bus naar België waar u op 2 september 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek om internationale bescherming indiende.

Indien u zou moeten terugkeren naar Somalië vreest u opnieuw dezelfde problemen te hebben met Al Shabaab.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een werkbadge van uw werk als bewakingsagent.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat geen geloof wordt gehecht aan uw relaas dat aan de basis zou liggen van uw vrees voor vervolging en dat de situatie in Mogadishu geen toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

Uw relaas als zou u uw land verlaten hebben omwille van vervolging door Al Shabaab wordt niet geloofwaardig bevonden omdat uw verklaringen met betrekking tot deze feiten tegenstrijdigheden bevatten en elementen die niet plausibel overkomen.

Eerst en vooral weet u geen doorleefde verklaringen af te leggen over uw precieze werkomstandigheden bij het Peace Hotel. Zo is uw verklaring betreffende uw opleiding om daar te mogen werken niet geloofwaardig. Het Peace Hotel staat immers bekend om zijn goed getrainde en bewapende security forces die instaan voor de bescherming van hun (vaak ook internationale) gasten. Bewaking en veiligheid is dan ook de grootste focus van het hotel. Op de website is te lezen dat zij beschikken over drie grote afdelingen op vlak van veiligheid: bewaking op land, bewaking op zee en een operations room waarbij men security managers inzet die aan risk assessment doen, audits uitvoeren en ook veiligheidstrainingen aanbieden. Het Peace hotel beschikt over 250 professionele veiligheidsagenten van wie de meeste van Somalische afkomst, maar getraind en opgevolgd door buitenlandse risk management experten (informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). De verklaringen die u aflegt over uw training stroken dan ook niet met het imago van het hotel. Volgens u zou u immers drie dagen opgeleid zijn waarna u verteld werd waar u zou moeten staan. Er wordt meer uitleg gevraagd naar de drie dagen opleiding waarop u zegt dat u in een kamer zat met een bureau en twee stoelen. Ze legden u uit wat u moest doen en dan moest u mensen fouilleren. Als u iets verkeerd deed werd het rechtgezet. Er wordt u meermaals gevraagd naar meer uitleg over uw opleiding waarbij u telkens niet verder komt dan te zeggen 'dat was alles' (CGVS, p.9). Het is echter niet geloofwaardig dat u deze grote verantwoordelijkheid zou krijgen bij een hotel met dergelijk imago zonder deftig te zijn opgeleid om de veiligheid van de gasten te kunnen garanderen. Op de vraag wat u zou moeten doen als er zich echt een probleem voor deed zegt u dat men niet veel kan doen, maar dat als er echt een probleem is u in de walkie talkie om hulp vraagt (CGVS, p.9). Het is echter niet aannemelijk dat het hotel voor problematische situaties geen uitgebreide veiligheidsprocedure voorhanden zou hebben. Er wordt u ook gevraagd waarop u moet letten als u mensen fouilleert en opnieuw antwoordt u beknopt: 'op wapens en alles dat scherp is en alles wat schade kan toebrengen, dat was alles' (CGVS, p.10). Ook wanneer u wordt gevraagd naar uw uurrooster weet u geen duidelijke uitleg te geven over de overname van de veiligheid. Volgens u stond u daar van 8.30 uur tot 16 uur. Op de vraag wat er voor het begin van uw shift en na het einde van uw shift gebeurt op vlak van veiligheid komt u niet verder dan te zeggen dat de poort gesloten was (CGVS, p.10). Met deze zeer vage en beperkte verklaringen over de omstandigheden waarin u werd opgeleid en uw werk uitvoerde weet u dan ook niet te overtuigen. Op deze manier wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook in ernstige mate aangetast.

Wanneer u wordt gevraagd naar namen van uw collega's bij het veiligheidsteam antwoordt u afwijkend door te zeggen dat het mannen waren en dat ze met veel waren. U wordt opnieuw gevraagd naar namen en komt niet verder dan enkele voornamen. Ook de beschrijving die u geeft aangaande de taken van deze mannelijke collega's weet niet te overtuigen. U kan namelijk enkel zeggen dat ze security waren en dat ze zoals uzelf mensen moesten fouilleren (CGVS, p.10). Verder blijven ook uw verklaringen over welke ngo's in het hotel verblijven oppervlakkig. Volgens u ging het om één enkele ngo achterin het hotel, namelijk Bah ngo. Van mensen die voor de ngo werkten kan u slechts twee voornamen geven die niet te verifiëren zijn (CGVS, p.8). U noemt nog één andere gast die u bekend was, namelijk journalist A. (CGVS, p.8). Mocht u echter effectief meer dan een jaar voor de veiligheid van het Peace hotel hebben ingestaan mag men toch verwachten dat u hier doorleefder over kan vertellen. De beperkte kennis die u heeft versterkt dan ook het vermoeden dat u niet effectief de job uitvoerde die u beweert.

Om uw tewerkstelling te onderbouwen legt u een kopie voor van uw staff identification card met uw naam op. Dit stuk is echter weinig bewijskrachtig als dat het enige is dat u voorlegt om uw verhaal te onderbouwen. Betreffende dit document dient vooreerst te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Corruptie is wijdverspreid in Somalië en documenten kunnen zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaat de door u neergelegde werkbadge op zich niet om uw beweerd profiel te onderbouwen. Bovendien gaat het hier om een kopie waardoor het volstrekt onmogelijk is de authenticiteit van het document te onderzoeken. De authenticiteit van het document wordt ook ondermijnd doordat het woord 'Security Guard' op de badge verkeerd geschreven is als 'Secrity Guard', wat opmerkelijk is aangezien het zou gaan om een officiële werkbadge van een hotelketen met veel internationale klanten.

Daarnaast verklaart u nog dat u uw werk zou gekregen hebben dankzij een familielid genaamd B.S.A.D.S.A. die ook voor de veiligheidsdiensten van het hotel werkte.

Ook hier kan u echter geen enkel bewijs van voorleggen. Bovendien verklaart u dat u ook om de job te krijgen geen enkel document moest voorleggen, maar dat u enkel iemand nodig had die verantwoordelijk was voor u (CGVS, p.12). Dat is opnieuw merkwaardig gezien de belangrijke functie van het veiligheidspersoneel in het Peace Hotel.

Aangezien uw functie als bewakingsagente niet geloofwaardig wordt geacht, wordt er ook geen geloof gehecht aan de door u aangehaalde problemen met Al Shabaab. Wat betreft deze problemen bent u bovendien niet duidelijk over wat ze nu precies van u wilden. Zo verklaart u wanneer u uw hele verhaal doet dat Al Shabaab u een eerste keer opbelde en zei dat iedereen die voor een hotel werkt of journalist is werkt voor ongelovigen. Volgens u komt dat omdat er in het hotel mensen komen die voor de overheid werken en omdat er ook buitenlanders komen. Het CGVS beschikt echter niet over enige informatie waaruit zou blijken dat ieder personeelslid werkzaam voor een hotel door Al Shabaab gepercipieerd zou worden als ongelovige en bijgevolg een doelwit zou zijn.

Ook zouden ze tijdens het eerste telefoontje gezegd hebben dat u zich opnieuw moest bekeren en dat u moest stoppen met 'daar' te werken, maar dat u voor hun moest werken (CGVS, p.13). Met deze verklaringen maakt u echter nog steeds niet duidelijk waarom ze u nodig zouden hebben. Nadat steeds verder wordt doorgevraagd verklaart u dat u als informant zou moeten werken en info zou moeten doorgeven aan Al Shabaab (CGVS, p.15). U verklaart dat door te zeggen dat u niet moest stoppen met uw werk, maar met de manier waarop u werkte. Uit uw eerdere verklaringen over het eerste telefoontje blijkt echter niet dat Al Shabaab zou gewild hebben dat u werkzaam bleef voor het hotel. Het is dan ook niet logisch dat u in de eerste plaats enkel vermeldt dat u moest stoppen met uw werk, om dan later te verklaren dat ze wilden dat u bleef werken en dat u informatie doorgaf (CGVS, p.13-15). Zeker aangezien ze volgens u een derde keer belden om te vragen waarom u terug naar het werk was geweest. Door deze verklaringen weet u dan ook niet hard te maken om welke reden Al Shabaab u zou viseren en wat ze precies van u wilden. Bijgevolg slaagt u er niet in een duidelijk beeld te scheppen van de eisen van Al Shabaab. Deze inconsistenties en vage antwoorden doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot beweert u nog dat u op 7 augustus gevolgd werd door een lid van Al Shabaab. Vlak nadat u thuis kwam zou u zijn opgebeld door hen en zeiden ze dat ze u inderdaad gevolgd hadden en alles van u wisten. Ze zeiden dat u verplicht was met hen samen te werken. U smeekte om u met rust te laten en dan werd de telefoon afgelegd. Over dit incident hebt u tijdens uw eerste interview echter niets gezegd. U wordt hierop gewezen en zegt dat u kort moest zijn (CGVS, p.18). Moest Al Shabaab u echter werkelijk gevolgd hebben tot aan uw huis kan men zich moeilijk inbeelden dat u enkel de telefonische bedreigingen zou vernoemen en het feit dat men u zou gevolgd hebben achterwege zou laten.

Terzijde wordt nog opgemerkt dat het vreemd is dat u tegen niemand over uw problemen zou vertellen. Uw neef was immers zelf werkzaam geweest voor de veiligheidsdiensten van het hotel. U verklaart dat door te zeggen dat uw neef op dat moment al in een andere stad woonde (CGVS, p.17). Dat kan echter niet verklaren waarom u geen hulp aan hem zou kunnen vragen. Ook is het niet logisch dat aangezien het hotel bekend staat om zijn uitgebreide veiligheidsdiensten u zich niet zou richten tot uw manager om deze problemen aan te kaarten (CGVS, p.17).

Gezien bovenstaande elementen kan besloten worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn en dat u bijgevolg op basis van deze motieven niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève. Evenmin zijn er op basis van deze motieven zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art.48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en

<https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 22 oktober 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-mogadishu-2> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuiden Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 22 oktober 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In de onderzochte periode wordt Mogadishu getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door morteraanvallen. Al Shabaab blijft de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad. De aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij overheidsfunctionarissen en bij personeel van internationale organisaties. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen melden dat al Shabaab haar acties verhoogt in Mogadishu als reactie op de stijging van het aantal drone-aanvallen op al Shabaab-doelwitten in de rurale gebieden. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Burgers zijn in het algemeen geen doelwitten, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Het geweld door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) is afgenomen in de hoofdstad. Zo zou er slechts sprake zijn van één geregistreerd incident dat wordt toegeschreven aan ISS. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab (en ISS) zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur door geweld tussen de verschillende strijdende partijen in de stad. In vergelijking met de incidenten in 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) in deze verslagperiode gedaald.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra telt. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeren voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt eerstens dat er geen geloof te hechten aan de vrees van verzoekende partij voor Al Shabab.

Verwerende partij hecht geen geloof aan de werkzaamheden van verzoekende partij bij het Peace Hotel: [citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij begrijpt niet wat er ongeloofwaardig zou zijn aan haar verklaringen. Zij heeft uitgelegd dat zij 3 dagen intensief opgeleid werd om als bewaker te kunnen worden ingezet, dat zij mensen moest fouilleren op wapens, messen, scherpe voorwerpen, dat zij bij problemen bijstand moest vragen via de walkie-talkie...

p. 8 CGVS

[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 8]

p. 9 CGVS:

[Ibid., p. 9]

(...)

[Ibid.]

(...)

[Ibid., p. 10]

(...)

[Ibid.]

Verzoekende partij kon tot in detail het hotel beschrijven waar zij werkte: p. 8 CGVS

[Ibid., p. 8]

Zoals hierboven aangehaald, was haar kennis bijzonder uitgebreid. Zij begrijpt dat ook niet welke andere informatie verwerende partij verwachtte van haar...

II.1.2 Verzoekende partij toonde haar werkzaamheden niet alleen aan door haar uitgebreide kennis en verklaringen, zij legde tevens een kopie van haar staff iD card voor. Hieromtrent stelt verwerende partij het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

De redenering van verwerende partij tart werkelijk alle verbeelding. Zij vraagt enerzijds om bewijsstukken voor te leggen van haar werkzaamheden. Wanneer verzoekende partij dat doet, doet verwerende partij ze zonder meer van de hand door te stellen dat corruptie vaak voorkomt in Somalië en dat aan Somalische documenten geen geloof kan worden gehecht?! Dit is niet ernstig.

II.1.3. Vervolgens stelt verwerende partij het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Gezien verwerende partij aldus niet over dergelijke informatie beschikt, meent zij het relaas van verzoekende partij te kunnen in twijfel trekken?

Zij is zo arrogant dat zij zichzelf als alwetend beschouwt en info die zij niet terugvindt in 'de voor haar beschikbare bronnen' zou allemaal vals zijn? Dit is bijzonder kort door de bocht en toont aan hoe onredelijk en onzorgvuldig verwerende partij te werk is gegaan.

Verwerende partij heeft alles naast zich neer gelegd en focust zich op details en zaken waar verzoekende partij geen vat op kan hebben om het verzoekende partij de vluchtelingenstatus te weigeren.

Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

II.1.4. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

In casu kon de verzoekende partij alle verzuchtingen van verwerende partij weerlegd en aangetoond dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld waarom zij uit Somalië is moeten vluchten.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

- In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/4 VW

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoekster licht toe als volgt:

"II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij zich op een veilige manier in Mogadishu zou kunnen vestigen - quod certe non.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij baseert zich hoofdzakelijk op de COI Focus "Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu" van 21 april 2020 om de veiligheidssituatie in Mogadishu te beoordelen. Zij erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch gaat zij dit vervolgens ten onrechte relativiseren. Over het algemeen blijkt echter uit het rapport dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds precair is:

[citaat uit COI Focus]

Elke burger riskeert er zijn leven door de prominente aanwezigheid van al-Shabaab (AS). AS blijft zeer actief in Somalië ondanks grote militaire druk:

[citaat uit COI Focus]

Zeker Mogadishu is een gewild doelwit van AS gezien de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties:

[citaat uit COI Focus]

Verwerende partij benadrukt steevast dat AS gericht geweld pleegt waarbij burgers niet het directe doelwit zijn. Ze geeft daarnaast toe dat hierbij "soms" burgerdoden vallen. Dit is echter een understatement. Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uitzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan "soms" de gewone burgers slachtoffer worden van deze aanslagen:

Op 2 maart 2019 gebeurde er een zware aanslag met vuurgevecht waarbij minstens 36 doden vielen. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2Q19/Q3/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht>)

Op 24 juli 2019 gebeurde er een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen. (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadhuismogadishu~a9534eed/>)

"Op 29 oktober 2019 gooien onbekenden een handgranaat naar een politiekantoor in het district Hawl Wadaag. Hierdoor sterven een onbekend aantal burgerslachtoffers.

In het district Dayniile voert AS op 11 november 2019 een aanslag uit op het SNA met een radio controlled improvised explosive (RCIED). Het SNA opent hierop het vuur op de AS-militanten. De door ACLED geraadpleegde anonieme bron heeft geen gegevens over eventuele doden en/of gewonden.

Op 10 december 2019 vallen minstens vijf AS-strijders, vermomd als politieagenten, het Somali Youth League (SYU-hotel in de buurt van het presidentieel paleis aan met granaten en vuurwapens. Tijdens een vuurgevecht met de veiligheidsdiensten kunnen een 80-tal hotelgasten ontsnappen. ACLED registreert vijf doden. Reuters stelt dat drie burgers en twee soldaten om het leven kwamen en vijf AS-strijders. Volgens AS kwamen 25 mensen om het leven.

In het district Wadajir gooien op 29 januari 2020 vermoedelijke Al-Shabaab-strijders een granaat naar het huis van een politieagent. Aanwezige agenten beantwoorden deze aanval met een vuurgevecht. Hierbij raken een onbekend aantal burgers gewond.

Op 28 februari 2020 ontstaat een gevecht tussen verschillende Somalische militairen langsheen clanlijnen (Hawiye versus Abgal) in het district Dharkenley. ACLED vermeldt drie dodelijke slachtoffers zonder er expliciet bij te vermelden of het om militairen of burgers gaat.

Op 19 september 2019 ontploft een landmijn op de Maka al- Mukaramastraat, een van de drukste straten van de stad. AS eist deze aanslag op die gericht was tegen het parlamentslid Abdulkadir Arabow. Deze overleeft de aanslag. De geraadpleegde bronnen vermelden twee tot zeven doden. Volgens de door ACLED geraadpleegde bronnen vallen er minstens drie (sommige bronnen stellen zeven) burgerdoden. Radio Dalsan schrijft dat minstens twee mensen stierven en verschillende anderen gewond raakten door deze ontploffing, waaronder Arabow.

Op 6 november 2019 ontsnapt een leraar, die lesgeeft aan voormalige AS-strijders, aan een IED-aanslag in het district Yaaqshiid.

Twee burgers sterven op 25 januari 2020 in het district Dharkenley wanneer een UVIED ontploft, vastgemaakt aan het privévoertuig van een soldaat.

In het district Hawl Wadaag laten onbekende gewapende mannen op 16 februari 2020 een IEP ontploffen in de buurt van een checkpoint. Twee burgers in een tuktuk sterven en drie anderen raken gewond.

AS gooit op 16 september 2019 een handgranaat naar Somalische soldaten in het district Dharkenley. Hierbij raken een soldaat en een burger gewond.

“De dodelijkste aanslag in meer dan twee jaar tijd pleegt AS op 28 december 2019. Een vrachtwagen met explosieven ontploft tijdens het spitsuur aan het Ex-Control-checkpoint en maakt tussen de 76 en de 100 doden. Op 2 januari 2020 betogen honderden inwoners van Mogadishu, op initiatief van de Benadir Regional Administration (BRA), tegen het geweld door AS. Derqelike betogingen zijn een zeldzaamheid uit angst voor vergeldingsacties van AS.” (COI rapport blz. 12)

Op 8 januari 2020 voert AS een zelfmoordbomaanslag in de buurt van het Somalische parlement uit, waarbij Bile Ismail, de directeur van Financiën van het ministerie voor Vrouwen- en Mensenrechtenontwikkeling, sterft. De geraadpleegde bronnen hebben het over vier burgerdoden en minstens tien gewonden.” (COI rapport blz. 26-29)

17 augustus 2020: Zeker 17 doden bij aanval tegen hotel in de Somalische hoofdstad Mogadishu: na een urenlang vuurgevecht konden de ordediensten een einde maken aan de aanval. In totaal zouden zeker 17 mensen gedood zijn, onder wie vijfaders. Volgens de politie zijn onder de slachtoffers twee regeringsmedewerkers, drie hotelbewakers en vier burgers. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/08/16/explosies-en-geweervuur-bij-bestorming-van-hotel-in-de-somalisch/>)

Verzoekende partij wijst voorts op een arrest van september 2014 van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk waarin gesteld wordt dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Dit is een gemakkelijke en naïeve veronderstelling... In de praktijk, weet men immers nooit waar en wanneer een aanslag zal plaatsvinden. Zo zijn niet alleen overheidsinstellingen of internationale organisaties doelwit, maar ook IDP-kampen, restaurants, markten, shoppingcentra en hotels. Ga dit maar eens voortdurend ontwijken... Volgende bronnen bevestigen dat burgers nergens veilig zijn:

[citaat uit COI Focus]

In het “World Report 2020: Somalia” van Human Rights Watch wordt nogmaals bevestigd dat Al-Shabaab zowel gerichte als willekeurige aanvallen uitvoert tegen burgers:

“Al-Shabaab abuses

Al-Shabab executed after unfair trials individuals it accused of working or spying for the government and foreign forces, with media reporting an uptick in executions mid-year; and extorted “taxes” through threats. Al-Shabab conducted targeted and indiscriminate attacks against civilians and civilian infrastructure using improvised explosive devices (IEDs), suicide bombings, and shelling, as well as

assassinations, particularly in Mogadishu and Lower Shabelle, which resulted in over 750 civilian deaths and injuries, according to the UN."

II.2.2. Verwerende partij zwijgt in alle talen over dat rapport van april 2020...

Nochtans blijkt uit het rapport dat de situatie in Somalië helemaal niet verbeterd is, integendeel:

[citaat uit COI Focus]

Bovendien blijven de absolute cijfers hallucinant: 233 incidenten waarbij 282 slachtoffers vielen, is niet niets...

Ook uit de Somalia-factsheet van de European civil protection and humanitarian aid operations van de Europese Commissie blijkt dat de situatie er anno 2020 niet op is verbeterd. Meer nog, in 2020 vond in verschillende delen van het land een toename van botsingen tussen clans en gewelddadige conflicten plaats:

"For almost 3 decades, conflict has been the main driver of Somalia's humanitarian crisis. Insurgent armed groups remain the biooest source of insecurity, carrying out indiscriminate attacks on Somalis, kidnappings and forcefully recruiting children. Pervasive insecurity in Somalia impedes access for humanitarian organisations and restricts the ability of Somalis to support themselves economically. As of 2020, several parts of the country have reported an upsurge in crosscommunity clashes and violent conflict."

II.2.3 Uit het rapport blijkt dat zowel Al Shabab als andere groepen geweld gebruiken tegen burgers. Zo sterft nota bene een kwart van het aantal burgerslachtoffers door toedoen van het Somalische leger:

[citaat uit COI Focus]

Het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch bevestigt het misbruik en geweld, zelfs tegenover kinderen, door de Somalische overheid:

"Abuses by government and allied forces

Somali Government forces responded to a handful of largely peaceful demonstrations with lethal force. In May, security forces killed at least one child as students peacefully protested in Beletweyn, following a government decision to postpone exams.

In December 2018, during the run-up to regional presidential elections in Baidoa, Ethiopian forces arrested Mukhtar Robow, a former Al-Shabab leader who ran for the regional presidency, sparking protests. Security forces, notably police forces, responded with lethal force, killing at least 15 protesters and injuring many others between December 13 and 15, according to the UN. Amnesty International documented the killing of a member of parliament and a child on December 14. Dozens were arbitrarily arrested, reportedly including children.

Dozens of government and security officials as well as former electoral delegates and clan elders who had been involved in the 2016 electoral process, were assassinated; Al-Shabab claimed responsibility for some of the killings.

Military courts continue to try defendants in a broad range of cases, including for terrorism-related offenses, in proceedings that violate fair trial standards. According to media reports and the UN, between December 31, 2018, and early November, 2019, the government had carried out at least 16 executions, all for alleged terrorism-related offenses. "

Ook het interclan geweld in Mogadishu baart zorgen:

[citaat uit COI Focus]

II.2.4. Tegen dit geweld bieden de Somalische veiligheidsdiensten weinig tot geen bescherming. Meer nog: de Somalische veiligheidsdiensten zijn corrupt, plegen zelf mensenrechtenschendingen zonder hiervoor gestraft te worden en zijn geïnfiltrerd door AS. Gezien Somalische burgers niet op hun eigen veiligheidsdiensten kunnen rekenen voor bescherming, moeten ze beroep doen op alternatieven. Clanaffiliatie biedt volgens professor Hills de beste bescherming. Men moet dan wel tot een meerderheidsclan behoren en dan nog kan die geen bescherming bieden tegen alle geweld. Behoort men tot een minderheidsclan, zoals verzoekende partij, dan staat men er volkomen alleen voor en is men potentieel kwetsbaarder voor criminaliteit zoals diefstal en verkrachting.

[citaten uit COI Focus]

II.2.5 Niet voor niets heeft de VN Veiligheidsraad in haar resolutie van 28 augustus 2020 het mandaat van AMISOM verlengd tot 31 augustus 2021. Ze uit haar ernstige bezorgdheid over de blijvende dreiging van al-Shabaab en ernstige mensenrechtenschendingen:

"Expressing serious concern at the ongoing threat posed by Al-Shabaab, as well as the presence of affiliates linked to Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL, also known as Da'esh), condemning the attacks by Al-Shabaab in Somalia and the region, including the attack on 28 December 2019 which killed over 90 people and injured over 140, expressing concern at the increase in the use of

Improvised Explosive Devices (IEDs), and reiterating its determination to support comprehensive efforts to reduce the threat posed by Al-Shabaab in Somalia.”

[...]

Condemning continued violations of international humanitarian law and violations and abuses of human rights, expressing deep concern in particular at violations and abuses committed against children and those involving sexual and gender-based violence in conflict and postconflict situations, recognising that women and girls are disproportionately affected by these violations and abuses in Somalia, recalling the 2020 Conclusions on Children and Armed Conflict (S/2020/174), resolution 1325 (2000) and all subsequent resolutions on Women, Peace and Security, encouraging the swift enactment of the Somali Child Rights Act, underscoring the need to respect, protect and promote human rights, end impunity, and hold accountable those responsible for violations or abuses of human rights and violations of international humanitarian law, and reaffirming its support for the United Nations’ zero tolerance policy on sexual exploitation and abuse.”

[...]

“Strongly condemns continued attacks by the terrorist group Al-Shabaab, including attacks in the region, on the United Nations Compound in Mogadishu and AMISOM facilities, and urges the FGS, AM I SOM and the United Nations to work closely on strengthening safety and security for the United Nations and AU facilities and staff”;

II.2.6 Ook de berichtgeving van de Belgische en Nederlandse Ministeries van Buitenlandse Zaken liegt er niet om:

FOD Buitenlandse Zaken België:

“Terrorisme

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief, en met name Al-Shabaab, een islamitische groepering die zich zowel richt op VN- en buitenlandse doelen als op Somalische overheidsinstellingen, markten, hotels, restaurants etc. Het risico op terroristische aanslagen is echter het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid- en Centraal Somalië. De Islamitische Staat in Somalië (IS-S) is ook actief in het land en bevindt zich voornamelijk in noordoost-Puntland.

Recent vonden er volgende zware incidenten plaats in Somalië:

- 31 mei 2020: minstens 10 doden bij een bembomaanslag op een minibus in de buurt van de hoofdstad;*
- 28 december 2019: minstens 81 doden bij een autobomaanslag in het hart van Mogadishu;*
- 13 juli 2019: minstens 26 doden bij een aanslag op het Asasey hotel in Kismayo;*
- 15 juni 2019: 11 doden bij een bomaanslag in het centrum van Mogadishu;*
- 28 februari 2019: minstens 25 doden bij een aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;*
- 4 februari 2019: minstens 11 doden bij aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;*
- 9 november 2018: meer dan 50 doden en 100 gewonden bij een aanval op het Sahafi Hotel dichtbij het CID Politiehoofdkwartier in Mogadishu;*
- 14 oktober 2018: meer dan 19 doden ten gevolge van een zelfmoordaanslag in een restaurant en een hotel in Baidoa;*
- 23 februari 2018: 32 doden door een zelfmoordaanslag met een bomauto dichtbij het presidentieel paleis;*
- December 2017: minstens 18 politieagenten gedood in een zelfmoordaanslag in een trainingscentrum in Mogadishu;*
- 28 oktober 2017: minstens 23 doden bij een aanslag met bomauto aan het Nasa-Hablod Hotel in Mogadishu;*
- 14 oktober 2017: meer dan 500 doden bij de ontploffing van twee bomauto's in het centrum van Mogadishu.”*

Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland

“In de hoofdstad Mogadishu is de veiligheidssituatie zeer slecht. Al-Shabaab pleegt ook in Mogadishu regelmatig (grote) aanslagen, ondermeer met bomauto's. Doelen zijn hotels, markten, belangrijke kruispunten van wegen en overheidsinstituties. Ook aanslagen op individuele overheidsfunctionarissen worden op straat uitgevoerd, met burgerslachtoffers tot gevolg. De enige relatief veilige plaats in Mogadishu is het vliegveld. Dit wordt door buitenlandse militairen beschermd. Toch heerst ook daar een dreiging van aanslagen.

[...]

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief. Het risico op terroristische aanslagen geldt voor het hele land. Het risico op terroristische aanslagen is het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid-Centraal Somalië. Ook de steden Galkayo en Bosaso (in Puntland) zijn onveilig. In 2018 en 2019 zijn er dagelijks kleine aanslagen waarbij burgerdoden zijn gevallen.

[...]

Er is zware criminaliteit in Somalië. In het land is een levendige handel in wapens, goederen en mensen. Dit komt vooral omdat er vanuit de regering geen toezicht is.

Het officiële rechtssysteem van Somalië functioneert niet of erg slecht. Een groot deel van conflicten wordt niet binnen het rechtssysteem opgelost. Een handelscontract geeft geen garantie op uitvoering.”

II.2.7 Verwerende partij verwijst naar (verouderde) arresten van het EHRM en een arrest van het Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het VK om aan te tonen dat er geen reëel risico is op een met artikel 3 strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. In haar arrest van september 2013 stelt het EHRM vast dat AS Mogadishu niet langer in handen heeft, dat er geen frontliniegevechten of bombardementen meer plaatsvinden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden is gedaald: “Although the human rights and security situation in the city was serious and fragile and in many ways unpredictable, it was not of such a nature as to place everyone present there at a real risk of treatment contrary to Article 3.” In haar arrest van september 2015 erkent het Hof dat de veiligheidssituatie in Mogadishu “serious and fragile” blijft, maar dat de situatie niet verslechterd is sinds 2013. In haar beide arresten relativeert het EHRM de ernst van de situatie. Dit stuit op kritiek bij twee van de zeven rechters. Zij noemden de analyse van het Hof gebrekkig en haar conclusies voorbarig. In 2015 stelden zij dat het Hof de algemene situatie in Somalië op overdreven wijze relativeert. Dit is exact wat ook verwerende partij doet.

II.2.8 Verwerende partij merkt tot slot op dat, ondanks de veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. Ook hier probeert verwerende partij de kritieke toestand te relativiseren door te wijzen op enkele geringe verbeteringen.

Men mag echter niet uit het oog verliezen dat Mogadishu samen met Merca en Kismayo uitgeroepen werd tot meest kwetsbare stad ter wereld. Bovendien vallen enkele bemerkingen te maken bij de verbeteringen waar verwerende partij op wees.

Wat de zogenaamde heropleving van de economische activiteit betreft:

“De Wereldbank stelde in een rapport van augustus 2019 dat de economie door de droogte in 2016-2017 een terugval kende, maar zich in 2018 heeft hersteld. De groei van het bruto binnenlands product is gestegen in 2019. De jaarlijkse groeimarge lag wel hoger in 2015-2016. Deze vertraging ligt volgens het onderzoek aan de kwetsbare situatie van het land door de armoede, de droogte en de daaraan gekoppelde voedselonzeekerheid, de conflictsituatie, de piraterij en de jeugdwerkloosheid, die ongeveer 67 procent bedraagt.” (COI rapport)

“Ondanks de groei en de verbetering van de fiscale situatie blijven de inkomens per capita van de bevolking laag. Er zijn ook meer middelen nodig om de economische veerkracht te vergroten en de armoede terug te dringen, stelt het Internationaal Monetair Fonds. De Wereldbank stelt in haar rapport van september 2019 dat de fiscale situatie van het land aanzienlijk verbeterd is, maar dat de middelen voor infrastructuur en dienstverlening beperkt zijn. Volgens de ngo Transparency International is Somalië een van de corruptste landen ter wereld.”

Dat de economie groeit, is logisch gezien ze zich nu louter aan het herstellen is na een terugval door de droogte. In vergelijking met 2015-2016 ligt de groeimarge echter lager. Bovendien is er sprake van een enorm hoge graad van werkloosheid.

De gezondheidszorg in Somalië is ondermaats. Een aanzienlijk deel van de bevolking moet het zonder basisgezondheidszorg stellen. Ook het onderwijs doet het niet goed. Volgens een onderzoek van Mercy Corps en de ngo Global Coalition to Protect Education from Attack heeft Somalië een van de laagste inschrijvingspercentages ter wereld in de basisschool en het middelbaar onderwijs (respectievelijk 30 procent en 26 procent). De infrastructuur is er, maar veel van de scholen zijn in privéhanden en bijgevolg vaak onbetaalbaar. Scholen van de regering of ngo's zijn gratis, maar zij rekenen service fees aan. Zo stelt een onderzoek van de Finse COI-onderzoeksdienst dat de facto alle scholen betalend zijn. Somali Public Agenda stelt dat ondanks de inspanningen van de overheid om kinderen in te schrijven in publieke scholen, de kinderen van minder gegoede gezinnen uit de boot vallen. Het kan dan wel zijn dat in juni 2019 voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten afstudeerden aan de Somali National University, het merendeel van de kinderen blijft ongeschoold.

Wat de sociale basisdiensten betreft, merkt verzoekende partij op dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Het spreekt voor zich dat deze sociale basisdiensten beter zijn in de hoofdstad dan in andere (rurale) gebieden van het land. Deze basisdiensten zijn echter in handen van de privésector, die een hoge prijs aanrekent. Hierdoor vallen velen uit de boot. Ongeveer 31 procent van de bevolking heeft toegang tot drinkwater en 23 procent tot verbeterde sanitaire faciliteiten (rapport van IEDD van september 2019). Zo'n 33 procent heeft toegang tot elektriciteit (Wereldbank, 2018). Elektriciteit is er enorm duur, bij de duurste ter wereld.

Het UNHCR wijst op de ernstige humanitaire ramp in Somalië. Er is sprake van een grootschalige ontheemding aangewakkerd door gewapende conflicten en voedselonzekerheid. Naast het geweld heeft men er immers te maken met extreme droogte en overstromingen:

“Somalië blijft één van de vijf landen waaruit meer dan twee derde (67%) van de vluchtelingen in de wereld afkomstig is. Somalië bevindt zich in het hart van een van de ergste humanitaire rampen ter wereld. Bijna dertig jaar van conflicten en extreme droogteperiodes hebben ertoe geleid dat meer dan 25% van de 7,5 miljoen inwoners intern werd ontheemd. Nu de regio geconfronteerd wordt met de ergste droogte in 60 jaar, groeit het aantal intern ontheemden en vluchtelingen van Somalische origine snel. Daarnaast bedreigt de exponentiële verspreiding van COVID-19 de veiligheid en het welzijn van de 2,6 miljoen binnenlandse ontheemden in Somalië.

Er is dringend behoefte aan medische hulp, schoon water, onderdak en basisvoorzieningen in de opvangsites.

Ook de uitbraak van het coronavirus komt deze humanitaire ramp niet ten goede...

“COVID-19

UNHCR meent dat de humanitaire situatie in Somalië zal verslechteren naarmate COVID-19 zich verder verspreidt. De meeste van de 2,6 miljoen intern ontheemden in Somalië leven in overvolle nederzettingen. Velen onder hen leven in tijdelijke onderkomens bestaande uit plastic zakken en karton. Het principe van ‘social distancing’ is bijna onmogelijk in deze nederzettingen. Er is nauwelijks genoeg schoon water om te drinken, laat staan om de handen te wassen. De verspreiding van het virus zal op deze manier eerder vroeg dan laat plaatsvinden.

De Somalische regering is begonnen met COVID-19 tests uit te voeren in het hele land. Door een decennialang conflict is de gezondheidsinfrastructuur van het land niet in staat om adequaat te kunnen reageren als het virus zich snel zou verspreiden. Ondanks het feit dat Somalië 928 bevestigde gevallen van COVID-19 onder de bevolking heeft, is er tot nu toe slechts één bevestigd geval bij de intern ontheemden.

Veel Somalische vluchtelingen hebben hun inkomen zien dalen omdat jobs verloren gaan door de preventiemaatregelen. UNHCR heeft geconstateerd dat vluchtelingen tot de eersten behoren die hun baan verliezen. Tegelijkertijd stijgen de voedselprijzen. Geldtransfers van de diaspora, een belangrijke bron van inkomsten voor miljoenen Somaliërs, nemen echter snel af.”

<https://www.unhcr.org/be/nl/29517-conflicten-en-hevigeoverstromingen-in-somalie-dwingen-duizenden-mensen-hun-huizen-te-ontvluchten-midden-in-de-strijd-tegen-covid-19.html>

II.2.9. Uit bovenstaande blijkt dat in Somalië, en zeker in Mogadishu, elke burger potentieel gevaar loopt slachtoffer te worden van een volgende terroristische aanslag van AS. Naast AS zijn er verscheidene andere groeperingen, waaronder de veiligheidsdiensten(!), die zorgen voor geweld waarbij burgerslachtoffers vallen. Vertrouwen in de overheid, leger en politie is er nihil. Men moet rekenen op bescherming door de eigen clan die overigens niet tegen alle gevaar bescherming kan bieden. Zij die behoren tot een minderheidsclan, waaronder verzoekende partij, vallen volledig uit de boot en moeten het maar op zichzelf zien te redden. Het geweld zorgt er samen met de extreme droogtes en overstromingen voor dat er sprake is van een ernstige humanitaire ramp in Somalië. Van een menswaardig bestaan, is er geen sprake.

De manier waarop verwerende partij redeneert en desgevallend gebrekkig onderzoekt, schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidbeginsel.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens artikel 48/4 VW evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.”

2.1.2. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegronde middelen werden aangevoerd en brengt de COI Focus “Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu” van Cedoca van 27 december 2020 ter kennis.

2.1.3. In een aanvullende nota van 4 maart 2021 legt verzoekster een tewerkstellingsattest van de Peace Business Group van 14 oktober 2018 (stuk 1) neer.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeksters verweer in het verzoekschrift zich in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen over haar tewerkstelling bij het Peace Business Hotel en het op algemene wijze bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt zij er echter niet in om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte motieven van de bestreden beslissing.

Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeksters verklaringen over haar tewerkstelling bij de Peace Business Group ongeloofwaardig zijn, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeksters verklaringen over (i) de opleiding, (ii) de manier waarop zij haar werk uitoefende, (iii) de namen van haar mannelijke collega's en hun takenpakket en (iv) de ngo's en gasten die in het hotel verbleven beperkt, vaag en ongeloofwaardig zijn, alsook dat het (v) niet aannemelijk is dat verzoekster geen document diende voor te leggen om deze tewerkstelling te krijgen en (vi) de door haar neergelegde werkbadge onvoldoende bewijswaarde heeft om haar relaas te staven. Verzoeksters verweer in het verzoekschrift beperkt zich tot het herhalen van haar verklaringen over haar tewerkstelling en het volharden dat haar kennis hierover uitgebreid is en dat zij niet begrijpt wat er ongeloofwaardig aan is noch wat de commissaris-generaal meer van haar verwachtte, doch de Raad merkt op dat zij met de loutere herhaling van haar verklaringen er niet in slaagt om de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Waar verzoekster nog opmerkt dat het niet ernstig is om geen bewijswaarde toe te kennen aan de door haar neergelegde werkbadge louter door te stellen dat corruptie vaak voorkomt in Somalië, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De Raad wijst er bovendien nog op dat de motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de door verzoekster neergelegde badge zich niet louter steunt op de corruptiegraad bij Somalische documenten, doch tevens op de vaststellingen dat (i) de neergelegde badge een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en (ii) de bewijswaarde van de badge wordt ondermijnd doordat het woord 'Security Guard' op de badge verkeerd gespeld werd als "*Secrity Guard*", hetgeen niet aannemelijk is voor een officiële werkbadge van een hotelketen met veel internationale klanten. Verzoekster voert geen concrete of dienstige argumenten aan die deze vaststellingen kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. Aldus stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze werd geoordeeld dat de neergelegde werkbadge geen afdoende bewijswaarde bezit ter staving van verzoeksters vermeende tewerkstelling bij de Peace Business Group.

De Raad merkt op dat ook het in de aanvullende nota neergelegde tewerkstellingsattest (aanvullende nota, stuk 1) geen afdoende bewijswaarde bezit ter staving van verzoeksters tewerkstelling. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen enkele verklaring geeft waarom zij dit document pas in deze fase van de procedure kan neerleggen, hoewel dit document reeds dateert van 14 oktober 2018. Bovendien antwoordde verzoekster "*Nee*" antwoordde toen haar tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of zij nog andere bewijzen had van haar tewerkstelling bij de Peace Business Group dan haar werkbadge (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 14), hetgeen niet aannemelijk is indien zij nog over een tewerkstellingsattest zou beschikken. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekster verklaarde dat zij tewerkgesteld was bij de Peace Business Group sinds 1 juli 2018 tot 3 augustus 2019 (*Ibid.*, p. 6-7), zodat het niet aannemelijk is dat zij thans een attest van haar tewerkstelling neerlegt dat werd opgesteld op 14 november 2018 en stelt dat verzoekster voor één jaar bij het bedrijf heeft gewerkt doch er thans niet meer tewerkgesteld is. De voorgaande vaststellingen doen dan ook reeds op ernstige wijze afbreuk aan de bewijswaarde van het neergelegde attest. Er dient ook voor dit document nog te worden opgemerkt dat het een loutere kopie betreft waarvan de inhoud en vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is en dat de bewijswaarde van Somalische documenten hoe dan ook relatief is gelet op de hoge corruptiegraad van documenten in Somalië. Aldus is de Raad van oordeel dat het neergelegde attest de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen inzake haar tewerkstelling bij de Peace Business Group niet vermag te herstellen.

De Raad merkt bijkomend op dat verzoekster inconsistente verklaringen heeft afgelegd over de dood van haar stiefvader, gezien zij enerzijds verklaarde dat haar stiefvader in 2017 of 2018 overleden is (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 7; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 6) en zij anderzijds bij aanvang van de procedure stelde dat haar moeder en stiefvader betaald hebben voor haar vlucht uit Somalië in augustus 2019 (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 7), hetgeen impliceert dat haar stiefvader toen nog leefde. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster dan weer dat de familie haar vlucht betaalde (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 13). Verzoeksters inconsistente verklaringen op dit punt ondermijnen de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de dood van haar stiefvader, hetgeen op zijn beurt weer afbreuk doet haar verklaringen over haar tewerkstelling bij de Peace Business Group, gezien zij tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat zij hier begon te werken nadat zij werk moest zoeken omwille van de dood van haar stiefvader (*Ibid.*, p. 12).

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat het onredelijk, onzorgvuldig en kort door de bocht is van de commissaris-generaal om haar relaas in twijfel te trekken omdat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat ieder personeelslid werkzaam voor een hotel door Al-Shabaab als ongelovige zou gepercipieerd worden en bijgevolg een doelwit zou zijn, merkt de Raad op dat van verzoekster redelijkerwijze mag worden verwacht dat haar verklaringen overeenstemmen met objectief beschikbare informatie. Dat verzoekster verklaart dat Al-Shabaab stelde dat iedereen die voor een hotel werkt wordt beschouwd als een ongelovige en aldus een doelwit vormt (*Ibid.*, p. 13), terwijl uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat dit het geval is, is aldus niet aannemelijk. Zij brengt geen informatie bij die afbreuk zou kunnen doen aan deze motivering. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoekster met dit verweer voorbijgaat aan de overige pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de ingeroepen bedreigingen door Al-Shabaab omwille van haar tewerkstelling bij het Peace Business Hotel. De bestreden beslissing stelde immers terecht vast dat (i) verzoekster vage en inconsistente verklaringen aflegde over hetgeen Al-Shabaab van haar eiste, (ii) het niet aannemelijk is dat zij de feiten van 7 augustus 2019, waarbij zij zou zijn gevolgd door een lid van Al-Shabaab, niet zou vermeld hebben tijdens het interview bij aanvang van de procedure en (iii) het evenmin aannemelijk is dat verzoekster noch haar neef noch het hotel waar zij werkte inlichtte over haar problemen met Al-Shabaab.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeksters verklaringen over de ingeroepen vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Uw relaas als zou u uw land verlaten hebben omwille van vervolging door Al Shabaab wordt niet geloofwaardig bevonden omdat uw verklaringen met betrekking tot deze feiten tegenstrijdigheden bevatten en elementen die niet plausibel overkomen.

Eerst en vooral weet u geen doorleefde verklaringen af te leggen over uw precieze werkomstandigheden bij het Peace Hotel. Zo is uw verklaring betreffende uw opleiding om daar te mogen werken niet geloofwaardig. Het Peace Hotel staat immers bekend om zijn goed getrainde en bewapende security forces die instaan voor de bescherming van hun (vaak ook internationale) gasten. Bewaking en veiligheid is dan ook de grootste focus van het hotel. Op de website is te lezen dat zij beschikken over drie grote afdelingen op vlak van veiligheid: bewaking op land, bewaking op zee en een operations room waarbij men security managers inzet die aan risk assessment doen, audits uitvoeren en ook veiligheidstrainingen aanbieden. Het Peace hotel beschikt over 250 professionele veiligheidsagenten van wie de meeste van Somalische afkomst, maar getraind en opgevolgd door buitenlandse risk management experten (informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). De verklaringen die u aflegt over uw training stroken dan ook niet met het imago van het hotel. Volgens u zou u immers drie dagen opgeleid zijn waarna u verteld werd waar u zou moeten staan. Er wordt meer uitleg gevraagd naar de drie dagen opleiding waarop u zegt dat u in een kamer zat met een bureau en twee stoelen. Ze legden u uit wat u moest doen en dan moest u mensen fouilleren. Als u iets verkeerd deed werd het rechtgezet. Er wordt u meermaals gevraagd naar meer uitleg over uw opleiding waarbij u telkens niet verder komt dan te zeggen ‘dat was alles’ (CGVS, p.9). Het is echter niet geloofwaardig dat u deze grote verantwoordelijkheid zou krijgen bij een hotel met dergelijk imago zonder deftig te zijn opgeleid om de veiligheid van de gasten te kunnen garanderen. Op de vraag wat u zou moeten doen als er zich echt een probleem voor deed zegt u dat men niet veel kan doen, maar dat als er echt een probleem is u in de walkie talkie om hulp vraagt (CGVS, p.9). Het is echter niet aannemelijk dat het hotel voor problematische situaties geen uitgebreide veiligheidsprocedure voorhanden zou hebben. Er wordt u ook gevraagd waarop u moet letten als u mensen fouilleert en opnieuw antwoordt u beknopt: ‘op wapens en alles dat scherp is en alles wat schade kan toebrengen, dat was alles’ (CGVS, p.10).

Ook wanneer u wordt gevraagd naar uw uurrooster weet u geen duidelijke uitleg te geven over de overname van de veiligheid. Volgens u stond u daar van 8.30 uur tot 16 uur. Op de vraag wat er voor het begin van uw shift en na het einde van uw shift gebeurt op vlak van veiligheid komt u niet verder dan te zeggen dat de poort gesloten was (CGVS, p.10). Met deze zeer vage en beperkte verklaringen over de omstandigheden waarin u werd opgeleid en uw werk uitvoerde weet u dan ook niet te overtuigen. Op deze manier wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook in ernstige mate aangetast.

Wanneer u wordt gevraagd naar namen van uw collega's bij het veiligheidsteam antwoordt u afwijkend door te zeggen dat het mannen waren en dat ze met veel waren. U wordt opnieuw gevraagd naar namen en komt niet verder dan enkele voornamen. Ook de beschrijving die u geeft aangaande de taken van deze mannelijke collega's weet niet te overtuigen. U kan namelijk enkel zeggen dat ze security waren en dat ze zoals uzelf mensen moesten fouilleren (CGVS, p.10). Verder blijven ook uw verklaringen over welke ngo's in het hotel verblijven oppervlakkig. Volgens u ging het om één enkele ngo achterin het hotel, namelijk Bah ngo. Van mensen die voor de ngo werkten kan u slechts twee voornamen geven die niet te verifiëren zijn (CGVS, p.8). U noemt nog één andere gast die u bekend was, namelijk journalist A. (CGVS, p.8). Mocht u echter effectief meer dan een jaar voor de veiligheid van het Peace hotel hebben ingestaan mag men toch verwachten dat u hier doorleefder over kan vertellen. De beperkte kennis die u heeft versterkt dan ook het vermoeden dat u niet effectief de job uitvoerde die u beweert.

Om uw tewerkstelling te onderbouwen legt u een kopie voor van uw staff identification card met uw naam op. Dit stuk is echter weinig bewijskrachtig als dat het enige is dat u voorlegt om uw verhaal te onderbouwen. Betreffende dit document dient vooreerst te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Corruptie is wijdverspreid in Somalië en documenten kunnen zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaat de door u neergelegde werkbadge op zich niet om uw beweerd profiel te onderbouwen. Bovendien gaat het hier om een kopie waardoor het volstrekt onmogelijk is de authenticiteit van het document te onderzoeken. De authenticiteit van het document wordt ook ondermijnd doordat het woord 'Security Guard' op de badge verkeerd geschreven is als 'Secrity Guard', wat opmerkelijk is aangezien het zou gaan om een officiële werkbadge van een hotelketen met veel internationale klanten.

Daarnaast verklaart u nog dat u uw werk zou gekregen hebben dankzij een familielid genaamd B.S.A.D.S.A. die ook voor de veiligheidsdiensten van het hotel werkte. Ook hier kan u echter geen enkel bewijs van voorleggen. Bovendien verklaart u dat u ook om de job te krijgen geen enkel document moest voorleggen, maar dat u enkel iemand nodig had die verantwoordelijk was voor u (CGVS, p.12). Dat is opnieuw merkwaardig gezien de belangrijke functie van het veiligheidspersoneel in het Peace Hotel.

Aangezien uw functie als bewakingsagente niet geloofwaardig wordt geacht, wordt er ook geen geloof gehecht aan de door u aangehaalde problemen met Al Shabaab. Wat betreft deze problemen bent u bovendien niet duidelijk over wat ze nu precies van u wilden. Zo verklaart u wanneer u uw hele verhaal doet dat Al Shabaab u een eerste keer opbelde en zei dat iedereen die voor een hotel werkt of journalist is werkt voor ongelovigen. Volgens u komt dat omdat er in het hotel mensen komen die voor de overheid werken en omdat er ook buitenlanders komen. Het CGVS beschikt echter niet over enige informatie waaruit zou blijken dat ieder personeelslid werkzaam voor een hotel door Al Shabaab gepercipieerd zou worden als ongelovige en bijgevolg een doelwit zou zijn.

Ook zouden ze tijdens het eerste telefoontje gezegd hebben dat u zich opnieuw moest bekeren en dat u moest stoppen met 'daar' te werken, maar dat u voor hun moest werken (CGVS, p.13). Met deze verklaringen maakt u echter nog steeds niet duidelijk waarom ze u nodig zouden hebben. Nadat steeds verder wordt doorgevraagd verklaart u dat u als informant zou moeten werken en info zou moeten doorgeven aan Al Shabaab (CGVS, p.15). U verklaart dat door te zeggen dat u niet moest stoppen met uw werk, maar met de manier waarop u werkte. Uit uw eerdere verklaringen over het eerste telefoontje blijkt echter niet dat Al Shabaab zou gewild hebben dat u werkzaam bleef voor het hotel. Het is dan ook niet logisch dat u in de eerste plaats enkel vermeldt dat u moest stoppen met uw werk, om dan later te verklaren dat ze wilden dat u bleef werken en dat u informatie doorgaf (CGVS, p.13-15). Zeker aangezien ze volgens u een derde keer belden om te vragen waarom u terug naar het werk was geweest. Door deze verklaringen weet u dan ook niet hard te maken om welke reden Al Shabaab u zou viseren en wat ze precies van u wilden. Bijgevolg slaagt u er niet in een duidelijk beeld te scheppen van de eisen van Al Shabaab. Deze inconsistenties en vage antwoorden doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot beweert u nog dat u op 7 augustus gevolgd werd door een lid van Al Shabaab. Vlak nadat u thuis kwam zou u zijn opgebeld door hen en zeiden ze dat ze u inderdaad gevolgd hadden en alles van u wisten. Ze zeiden dat u verplicht was met hen samen te werken. U smeekte om u met rust te laten en dan werd de telefoon afgelegd. Over dit incident hebt u tijdens uw eerste interview echter niets gezegd. U wordt hierop gewezen en zegt dat u kort moest zijn (CGVS, p.18). Moest Al Shabaab u echter werkelijk gevolgd hebben tot aan uw huis kan men zich moeilijk inbeelden dat u enkel de telefonische bedreigingen zou vernoemen en het feit dat men u zou gevolgd hebben achterwege zou laten.

Terzijde wordt nog opgemerkt dat het vreemd is dat u tegen niemand over uw problemen zou vertellen. Uw neef was immers zelf werkzaam geweest voor de veiligheidsdiensten van het hotel. U verklaart dat door te zeggen dat uw neef op dat moment al in een andere stad woonde (CGVS, p.17). Dat kan echter niet verklaren waarom u geen hulp aan hem zou kunnen vragen. Ook is het niet logisch dat aangezien het hotel bekend staat om zijn uitgebreide veiligheidsdiensten u zich niet zou richten tot uw manager om deze problemen aan te kaarten (CGVS, p.17)."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoeksters persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoekster verklaart afkomstig te zijn van Mogadishu, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoekster toegevoegde informatie, voor zover deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd. Bovendien bevestigt de door de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen bijgebrachte informatie deze analyse.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Waar verzoekster het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en de Nederlandse overheid citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Somalië reizen en niet slaat op Somalische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoekster, doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre het verzoekschrift aanvoert dat verzoekster een grotere kans heeft om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt omdat zij tot een minderheidsclan behoort, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster verklaarde te behoren tot de Hawiye (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 5), hetgeen een meerderheidsclan betreft in Somalië. Hoe dan ook merkt de Raad op dat uit de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 21 april 2020 blijkt dat clanaffiliatie niet beschermt tegen toevallig of willekeurig geweld, onafgezien van de beoordeling van het feit dat verzoekster specifiek zou worden geraakt omwille van haar behoren tot een minderheidsclan, dat bij voorrang aanleiding zou geven tot een onderzoek in het licht van de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont aldus niet aan dat zij omwille van het behoren tot een bepaalde clan een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, nu uit de beschikbare informatie blijkt dat clanaffiliaties hier geen invloed op hebben.

Zij voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP